

PERIÒDICH POLÍTICH VERMELL.

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRAS ==

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 25 exemplars, i penya; Un número, 1 quart. — Sort & llum las llorentes ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 3 rals trimestre; Extranjer, 16. —

LO CÒLERA Y LA MISERIA

Ja tenim lo còlera a Barcelona, segons nos ho han declarat desde la Gaceta de Madrid, no per medi d' una real ordre, com s' acostuma, sino pe 'l sol fet d' incluir la provincia de Barcelona entre 'l número de las infestadas.

Ja fa un parell de mesos que 's registren en nostra capital casos d' enfermetat sospitosa, com se diu al còlera avans de cridarlo per son nom, y no obstant aixó y estar avuy en lo periodo mes fort de las calors, no ha pres encara la intensitat que debia esperar-se, y tot fa creure en la probabilitat d' acabar l' istiu sens que 'l terrible mal n' haja fet a Barcelona com en casi tots los punts abont s' ha ficat.

Per un costat a que las midas públicas sanitarias no han quedat tan descuidadas com en altres puestos per mes qu' encara han deist bastant que desitjar, y per altra que la higiene y la precaució particulars han fet aquí un important paper.

La premsa no s' ha cansat un dia y altre dia de donar a coneixre métodos y procediments preventius y curatius de la terrible enfermetat, y avuy apenas si 's troba alguna casa que no tinga al armari lo Laudano ó 'l Vaccinium pera atendre ràpidament als primers sintomas, en qual periodo es del tot segura la curació del malalt.

Y com cada atscat que cura significa la supressió d' un gran foc infectiós, resulta que no poden ser grossos los estragos de la epidemia allí abont hi haja tranquilitat, higiene y previsió.

Pero si en aquest punt tenim avuy pòchs pobles que 'os guanyin, en cambi tenim entre nosaltres un xgent poderós del còlera: la miseria, que avuy está a Barcelona com casi may acostuma a véureshi.

Lo millor desinfectant y 'l més bon precepte higiènic s' ha dit que es lo tenir en la taula pa, vi, carn y aygua en bonas calitats y cantitats, y en la habitació espay, ayre y llum en las mateixas proporcions. Donchs aixó es lo que desgraciadament falta a molts barcelonins.

La excessió de treball que ja de temps venia minant la industria y las arts de Catalunya, com resultat de la desentendá conducta d' un govern que sols se cuida de espreme la butxaca a sos administrats, ha anat manifestansse més cada dia, y se 'ns presenta la negra miseria, mil voltas pitjor que 'l còlera, amenassantnos per tots costats.

Ja s' ha nòbrat una Junta d' ausills de gent que podria reunir molts diners si sapigués descendres de una bona part de las riquezas que ab suor del obrer acapara, pero en aquestos casos sols s' acostuma donar una miserable caritat, que té moltas vegadas més l' objecte de exhibirse que altra cosa, y aquestas caritats, ja insuficientes pera socorre tanta miseria, passen luego pera ser repartidas a unas mans que acostuman a fer un us desastrós de sas arbitrarías facultats.

Los arcaldes de barri, los rectors y las associacions, per mal nom ditas benéficas, son sempre 'ls encarregats de repartir aquestos socorros. Los arcaldes y 'ls rectors, no tenint ningú interessat que directament fiscalisi sos actes, s' acostuman a cometre 'ls més grans abusos, y aixó ne veymen molts que després de una temporada de fer de repartidor de socorros los llueixen molt més lo pel, han fet anar grassos a parents y amichs, y en cambi han mort de miseria alguns desgraciats als qui may la caritat arribava. Y que 'n direm de las associacions benéficas, casi totas fillas del fanatisme catòlich, y consagradas més a un fi relligiós, — y de vegadas polítich, — que a un objecte de filantropia! Tant aquestas com los rectors no acostuman a socorre esplèndidament més que als culs de sagrista ó als detensors de la fe, alias carlins, que generalment acostuman a ser uns tabals de primera, sent molt poch lo que reparteixen fora d' aquesta raduhida esfera d' acció; per lo qual succeeix que 'l verdader treballador de Barcelona, l' obrer liberal, aquell a qui falta la teyna y 's veu voltat per la miseria y es vergonyós en demanar, se queda casi sempre sense 'l socorro que per ell se reculliren y que un altre s' ha menjat.

¡Pot trobarese fácil remey a n' aquestos mals! Si; y a nostre modo de veure, lo remey es tan radical com senalló.

Ningú com los matxins obrers coneixen las verdaderas necessitats de sa classe, y afortunadament en nostra capital abundan las asociacions de treballadors. No fora més racional y lòlich cedit en primer lloch a las societats obreras una bona part de las cantitats destinadas a combatre la miseria, y allí que 's coneixen exactament las necessitats de tots los socios de cada corporació, repartirse equitativament ab comprobants irrecusables y ab la deguda intervenció tant dels socios com de la autoritat ó de la Junta que dongues los ausills. ¡Pot negarse que allí toren molt difícils ó del tot impossibles lo favoritisme y l' engany, per ser tots coneguts y tenirse de donar compte nominal del repartiment, com se fa en tota huelga!

Es precis que las societats obreras, tan numerosas en nostra capital, pensin detingudament sobre aquest extrem que donem als vents de la publicitat, puig creyém qu' están en lo cas d' EXIGIR seriament algo en aquesta forma, ó de lo contrari protestar de que 's tracti d' auxiliar als verdaders treballadors, sino de repartirse un entre ells pera quedarsen deu entre compars y comars.

Fins ara a Barcelona s' ha combatut y se está combatent al còlera d' un modo bastant regular. Pera evitarlo, es precis combatre be la miseria, que es lo camí més abont pera prohibir lo mal.

¡Cumpliran ab son deber en aquest conflicte las que 's dilueixen classes elevadas!

Ho dupiem; y sino, lo temps nos donara la contesta.

LO DEL LLATZARET DEL PARQUE

Ja saben nostres lectors que en lo número passat iniciarem la qüestió d' uns abusos que 's cometian en lo llatzaret del Parque, ab motiu d' un compte que publicabim autogràficament.

Lo jefe d' aquell establiment contestá en un remittit al Diluvio fugint de la qüestió del recibo com qui fuig del foc, y contantnos que allí 's deixava tocar l' orga fins a las dotze, que tot-hom estava tan content, etc., etc.

Com nosaltres habiam pres la iniciativa en aquell assumpto pera procurar la correcció dels abusos que 's veyan en lo recibo d' en Vilalta, contestarem en lo mateix Diluvio en un altre remittit fentnos nostra la qüestió y citant al ex-municipal Rajadell, avuy jefe del citat llatzaret, a que 'ns justifiqués los conceptes del recibo.

Y ha succehit lo que no podia menos de succehir: que aquell senyor jefe ha tirat de donar la callada per resposta, puig deixant a part molts altres conceptes del famós recibo, n' hi havia un que no existeix persona humana capaz de justificarlo. Tal es lo que diu: *Per copas, gots y plats trencats per ordre del metje, 8 pesetas.* Quin metje s' hauria trobat que hagués volgut carregar ab lo mort de dir que havia donat tal garrafal ordre! Es segur que ningú. Per aixó lo senyor ex-municipal trobém que ha fet molt santament en callarse, per que si be 's diu que *quien calla otorga*, ell sols debia pensar que a boca tancada no hi entran moscas, y de obrirla podian entrarhi unas que li donguessen un qué sentir.

Ademés, y aquesta es una prova irrecusable

de que allí dins hi havia 'ls abusos que denunciavam, sabem que després del remitat al *Diluvio* d' en Peret Vilalta i de la publicació del famós rebu i de la narració feta en nostre últim número, l' arcaide va manar que ningú allí dintre pogués negociar ab los albergers posant a la disposició dels que volguessen extraordinarijs un home que 'ls ho oferia a comprar allí ahont convingués, sens explotació per part de ningú.

Ab això quedaren per terra las gangetas de algun flavo espavilat.

També sembla que s' han millorat altras cosetas allí dintre, de lo qual molt nos en alegrem, ja que allí habem fet un be provocant ditas milloras per medi de nostra denuncia.

Aquest resultat no pot menos d' animarnos, y tothom que s'apiga ó cometin ab ell algun abús del que la publicitat, per medi de la premsa, puga reprimir, pot acudir comiat a nosaltres, segur de que no tenim d' escassejar medis pera procurar la esmena de tot allò que no estiga conforme ab las lleys de la pública convencencia.

DON RAMON

Quants n' hi ha com allí

Passajants per la Rambla
trobaran a Don Ramon, qu' es un tipo
de xaxante anya ben cabala.
Un ventú a ditama sua la
sua un lora de la pinta,
y de perfums y pomadas
va ple de la pua fins al cap.
Pura basto prim y lentas
y una guanta,
y 'l cabell ben clar se veu
qu' es pinta.

Estreçant ab las floristas
tot lo mati va passant,
tota elles d' ell se 'n riuhon,
mes com abon que té rala,
mentre ell va comprant durs,
que no regata may,
tot dibentli clamorosos
li fan veure 'l negre blanc.
Ell se joga que conquistat
se fa en gran,
y sola gasta molta dinera
sempre en va.

A la tarde per lo pa que
se passa, tot tiras
acompanyat a las noyas
que passen pe 'l seu costat.
Se 'n veu alguna de aila
tot seguit li atorga 'l bras
dihent que, vagi allí ahont vagi,
ell se 'n scompoyera.
Se per carambolis accepta,
passajant
li pregunta on se viu
y ahont s' esta.

A la nit se 'n va al teatro
d' agra de arduo y ball
y entremis dels besidors
fa l' amor a las cançons.
Com que tota se 'l concien
y sovint regala lo,
y de diversió 'l a servia
quan lo tenen al costat,
li diuhon mol simpatias,
y li balon
se pensa que existirá
d' ell están.

Si algun cop va en un tranvia
que va ple de dalt a baix,
y puja alguns acoyora
que drea té de quedars,
al moment se tren los lentes
y al ven qu' ella s' ho val,
li cedex lo seu asseient
fent l' illet y suspirant.
Y si encara 'l conductor
no ha cobrat,
se paga 'l asseient d' ella
al instant.

Fent aquestas y altres cosas
per l' illit, ell se creu ja
un verdader Joan Tenorio
a l' os del sigle del gas.
Enecat per la passió,
de fer conquisitas en gran,
no veu que pert la salut,
moltes horas y moltes rals;
que tothom d' ell ne fa beta,
puig l' ox fa
tan de dia com de nit
sens dopars.

Molts cops per mirar anxios
on-pamet bonich, badant
ha dit de cap en un arbre
y d' un díel fanch s' ha ficat.
També una nit certa noya
una cía li va dar
en un cercle estre y foach,
y tot estantia esperant

van sortir tres lladregos
ab punyals,
que 'l deixaren net de quartes
y espontat.

Per habé 'l dones casadas
certas cosas demanat,
molts cops ha rebut patissas
y xascon femonemals.
Mes com que no té vergonya,
no n' ha fet mica de cas,
y se n' ha anat a altre puesto
fent volú 'l bestó y content.
Al igual que don Ramon
(quants n' hi ha
per entremis de la nostra
societat)

L. MULLÉ

Una de las necessitats que mes en aquest temps se deixen sentir, es la de no pagar lloguer de casa.

Aixó está en la conciencia de tothom, pero com que la propietat es sagrada per mes que s' haja conseguit rubant, no queda mes remey que pagar la casa encara que no 's tinga per menjar.

No obstant, com aixó es una injusticia, me sembla que tindriam de comensar a preocuparnos d' una huelga general de llogaters, concretantse senzillament a menjar avans que pagar la casa.

Nosaltres ja 'n conciem una colla que tenen de terho per forsa.

Donchs spa, animarse!

Lleigeixo, tallo y enganzo.

Desde Mingorría envia el alcalde a aquel hospital un cólico en grave estado, atado en un borrico como un fardo. Al llegar a Avila, agonizaba el paciente, que con la cabeza colgando debía sufrir un martirio horrible. Del Ayuntamiento lo llevan a la Diputación, y de allí al Gobierno civil, y en estos viajes inexplicables, el infeliz da el último suspiro... sin recibir auxilio de nadie y maniatado.

Si envié a los hotentots un alcalde español d' aquesta fusta, es ben segur que no 'l volen per salvatje.

Quanta gloria per l' actual situació!

A Granada s' está morint molta mes gent de fam que del cólera.

Existeixen allí nou mil familias sense cap mena de recurs.

En cambi 'l gubertu té vint milions de rals pera afavorir aquella provincia a consecuencia dels terremotos.

Los granadins poden aixecar altars al monstro de la politica espanyola.

Ja s' han donat ordres a París pera anadir a las pagas de D. Isabel la carga de justicia a rahó de cinquanta mil duros l' any.

Bona noticia per llegiria los famolenchs dels pobles atacats del cólera.

Lo director de nostre apreciat colega *El Motín* de Madrid ha entrat a la presó presentantse espontáneament després d' haber eludit las persecuciones de la policia.

Sa presentació obeeix a la idea de recobrar los quartos de las nansas pera seguir sostenint la guerra que tant lo gubertu com los ensotants li tenen declarada a mort.

Tots los lliure-pensadors y verdaders liberals no poden menos que sentir grans simpatias per *El Motín*, que tan alta sab sostenir sa bandera a pesar de tanta canalla reaccionaria com lo persegucia.

Ja s' han comensat a repartir socorros a la classe obrera necessitada.

Dos cops a la setmana, en los barris mes necessitats, se reparteixen per cada familia un pa de tres lliuras, mitja tersa de carn y vuyt onzas d' arrós.

Vaja, que per una familia de cinch ó sis per-

sonas mitja tersa de carn per quatre dias, n' hi ha per rebentar tots de grassos.

Se comensa a cumplir lo que dihem en nostre primer article d' aquest número.

Alguns arcaldes de barri y rectors y pabuls y reparadoras s' engreixarán, pero la verdadera classe obrera badallará de gana.

L' actual arcaide de Peñíscola ha sigut condemnat a un any y pico de presó per un delicte comés quan era jutje municipal.

Ves en quinas mans acostuma estar lo pandero de la justicia!

Ja haurán sentit a dir fins ahont ha arribat la protecció que 'ls conservadors nos han portat d' Alemania.

Ha arribat fins al extrém d' apoderarsens, sens dupte pera protegirnós millor, de las islas Carolinas, uns terrenos que fins ara pertenecian a Espanya y que 'ls alemanys s' hi han plantat com qui 'ns fa favor, obhont al plan d' apoderarse també de las Filipinas.

Com a mi no m' encaperra gavye aixó de la patria, me té sense covdado que 'ls habitants de las Carolinas sigan explotats pe 'ls alemanys ó pelats pe 'ls espanyols; lo que mes d' aquest assumpto me fa gracia es la diplomacia dels conservadors al fer amichs dels que mes los tractan a baqueta.

Y ja veurán com en aquest cas, per mes que la patria sufreixi,—acceptant l' esperit de la patria,—los conservadors se la pasarán pe 'l trasero y esperarán parlarlos de patriotisme lo dia que 'ns posin una nova contribució ó que treguin a passejar lo seu rey.

Oh y quin sentiment mes elevat es lo patriotisme dels sabuls de la política!

Lo que son las ideas políticas manejasas pe 'ls arrossayres.

Quan en Posada Herrera fou ministre y tothom se creya que darrera d' ell vindrián los esquierrens a plantejar la purgesa de ser credo democrático, a la vila de Verdú va formarse un partit esquerra.

Pero vetaquí que cau en Posada y puja en Cánovas, y tot lo partit esquerra de Verdú va tarse conservador.

Y avuy son regidors de real ordre per obra y gracia del trempat Romero.

Ahí y avans d' esquierrens foren carlins.

Qué deuhén entendre per vergonya aquesta gent!

Sens dupte que per distreure la gana, ara que han tancat algunas fabricas de géneros de punt, a Olot se proponen acimitarhi las corridas de toros.

Pero a la primera, de cinch esquixtos de torero ne quedaren tres d' escalabrats y així altres dos la camisa no 'ls arribava sota la aixella.

Un altre dia val mes que portin las vacas a matarlas al escorador.

Lo Noy de Tona espera arribar a ministre conservador.

No es estrany.

Allí ahont ho han sigut en Martínez Campos, en Cos-Gayou y en Villaverde.

En Carlets de l' As d' Oros y de las bailarinas está d' alló mes atrafegat pera buscar un jete per sas ovellas, que reemplasi a n' en Nocedal.

També es una llástima que siga mort lo general del carnestoitas.

Per més que jo crech que hauria sigut deshonrarlo proposar li la jefatura dels carcas.

Allí 'n necessitan Sacamantecas y Panxa-Amplas.

Si aixís no fos, si un home honrat pogués stern, ningú més a proposat que l' Noy de Tona.

L' Ajuntament de Torrejoncillo del Rey (Cuenca) va acordar establir quarentenas de NORANTA DIAS pe 'ls viatjers que procedissin de punts infestats.

Y no 's creguin que 'ls regidors y l' arcaide que tal barbaritat acordaren, van sense morralas ni ronsal pe 'ls carrers.

Per forsa en aquell poble deu haberhi sovint desgracias.

L'ordre sanitari de Orense se reduheix a deixar passar lliurement als rics mediant lo pagó d'algunes pessetas, y fastidiar als pobres a copia de quarentenas.

Si aixó no es encendre la guerra de classes, que ni may.

Los resultats d'aquestes conservadoras no son altres que fer una bona propaganda socialista.

QU'ES BONICH!

Quan del sol la llum daurada coloma tendres flors que ostenten en ses fulles puras gotes de rosada, y l'alegre robinet va cantant per la espesura, y la font liscant murmura y murmura l'arribat, y l'amp es vert y verd y de flayre está impregnat...

Un Tapa y F. de T.

Sembla que mitj d'amagatots va ferse lo diumenge passat alguns professó a no se quin sant, per demanarli que ns lliures del cólera.

També s'hi diu que pe'l próxim diumenge se prepara a sortir altra volta lo rosari de la aurora, per matar micròbis.

Es precis que ls barcelonins no ns deixem deshonrar per quatre simples, que farien corre que sas ridiculesas las secunda tota Barcelona.

No hi ha mes que tornar a treure las trenyinas al garrot de las grans solemnitats, y esperar als tocats de la teula en un bon punt.

Y com ja saben que ls liberals igual los fem corre per la montanya que per prop de la iglesia de la Merce...

A la plassa Nova a'hi veu guarnit l'altar de sant Roch, y fins s'hi crema algun ciri tot lo dia.

Si volém que als barcelonins se ns tinga per personas ilustradas y no per estúpits fanatisats, es precis interessare tots los ciutadans en fer desaparèixe aquestas motxigangas y mamarratxos de nostres carrers.

Recordemnos del modo com ferem acabar lo rosari de la aurora, y evitem que se ns deshonri cremant ciris pe'ls carrers a Sant Gos y en Roch, advocats de la peste carcatòlica.

Ja no son sols los rosaris de la aurora los que acaban a garrotadas.

Lo dia de la festa major de La Llacona va ferse una professó que acabá a garrotada seca entre varios devots y l'sagrístá.

Vamos, que si aquestes exemples se multipliquen, aviat s'acabaran los devots als abells.

Pero vingúim aquí, senyor rector de Cornellá:

Que no sab que en aquestos temps es molt dolent lo pendre rabioles!

Que'n treu de baladrejar desde la trona dihent que no voldrá absoldre a ningú de las famillias dels noys que van a la escola laica de la Cooperativa!

Y creu que va lograr gran cosa venint a Barcelona pera fer impedir la manifestació del enterro civil que s' debía fer lo dia 9 d'aquest mes!

Y miris que aixó de sermonejar tractant a sos contraris en idees de bestias, canalls, impios, y altres boniqueses per l'estil, farà tan rector com vosté vulga, pero no es propi de personas ben educadas.

Vosté vagi bufant y riabiant d'aquest modo, que n'sembla que si hó fa aixís no arribará pas a sentir cantar lo Te Deo laudanso.

A Valls escandalizan escandalosament lo vehinat ab rosaris de la aurora, pera lliurarse del cólera.

Tant-de-bó se fes lo miracle.

Llavors veuriam com la providencia cridava a la gloria als bramayres auroristas.

En una societat de donas devotas de Valls lo rector rifa pecats.

Volrà fer fumar a sas feligresas! -Si senyor, ja fa dias que té amanit lo cigarro.

En la provincia de Castelló los pobles mes castigats pe'l cólera son los que mes gent donaren a la llaçió.

Donchs si aixó es un càstich de Deu, com diuben las carcas, ells mateixos poden aplicar las conseqüencias.

Lo rector d'Oropesa fa de potecari, y tots los medicaments que ven están batejats ab noms de sants.

Té de ser bonich, per exemple, nomenar «los polvos de Maria Santíssima» per fer parir be. «Balsam de Santa Madalena» per curar sifilis. «Xarop de Sant Joseph» pera fer creixre las ungles del cap, y «Purgas del Bon Lladre» pera acreditar al rector.

Ja tot progressa en lo mon. Fins la industria catòlica.

Lo bisbe de Múrcia, ab una heroicitat espartana, va empenyarse l'anell episcopal pera socorre als pobres.

Fins aquí molt be, y mes de quatre mitrats podrien pendren exemple.

Pero ara tenim que'l gòberu premia aqúella acció concedintli a son autor una gran creu de Isabel la Católica.

Si per empenyarse un anell se dona tal recompensa, a lo menos a mi m'haurian de concedir la paga de ministre.

Vaja, que ara ja no dirán los heretics que no haja sigut de gran utilitat la creació del nou bisbat de Madrid.

Figúrintse que divendres de la setmana passada era dejuni, y no s' podia menjar carn sense cometre pecat.

Donchs lo senyor bisbe novell, com un celo que le honra (aixís ho diuben) y en atenció a las circunstancias sanitarias, va dispensar del pecat a sas ovelles, permetent que poguessen menjar carn.

Que diuben, si algú n' donava a qui no n' tenia!

Oh! Aixó ja son figas de un altre paner.

La gent que aquell dia a Madrid no tingueren carn, ni pa, ni vi, ni quarters para comprarne, de segur que deuran quedar molt agratats al bisbe per l'interés que s' prenía en salvarlos l'ánima.

Que en las columnas de La Tramontana han aparegut tipos de rectors episcopals, no pot negarse.

Pero tant com lo que actualment actúa a Constantí (Tarragona) ho dupto.

En primer lloch, y després de las gangas de la rectoría, que no son pocas, ha plantat un café pe'l seu compte, del que no n' paga contribució y fa la competència a tots los demés emportantisen tota la gent llanuda, que allí hi abunda.

Després escriu dramas ab títols com lo de La Repartidora, ahont present posar en ridicul als treballadors que volen emanciparse, aconsellantlos que tot ho esperin de Deu, y ab uns quants joves carllins que recluta los fa fer las comedias, fent ell d'empressari y director a la vegada d'un teatro que li proporciona moltes mixtas.

Y com si aixó encara no fos prou, també fa rifas tant de objectes piadosos com de profans, puig igual fa anar en sort al seu Deu y sa març, com mitralls, safates y cuberts de llana de sis quartos la pesa, donantli també aquesta altra industria uns magnífics resultats.

De modo que'l referit sacerdot se guanya honradament la vida fent de rector, cafeter, empressari de teatro, autor de comedias, y rifavre.

Ya no mes li falta esser burot y moneder fals pera adquirir lo títol de doctor en teologia.

A Verdú no fa gayre que han cambiat de rector.

Ja recordarán nostres lectors que l'antich era aquell que feya empenyar lo tacó a las Fillas de la Maria, Paulas, reparadoras, etc., y que las ensenyava'l jesuet darrera de l'altar major, que las emprohava'l escapulari, que las introduhia servia catòlica fins a desdir, ocupant-se ab ellas tant com sas foras li permetian.

Donchs que tal trobaria lo nou rector a las piadosas noyas del remat de Verdú, per quan son primer acte fou dissoldre las associacions catòlicas de Paulas y Fillas de Maria.

Pero com si li es rector, y per lo tant espavilat, ha fet organisar lo rosari de la aurora, esbalotant al poble en ios dias de festa, entretingent ab tots los vehins, ja que l'altre sols ab algunas vehinas s'entretenia.

Lo gratarse y'l pregar tot es comensar.

CANTABELLAN

Vea, Rokea, si patixo faltantme lo teu amor, que desde que m'has deixat no heu dit qu'antich ho.

Quan passó pe'l teu carrer compro Honguera y me'ls manjo, aixó no dirá la mare que de mirarte m'engreixo.

ANAGRAMA

La sol. Blla s'en Pasqual, qu' se casada ab dos Mencia, ha rebut d' honores, y s'hi devot d' un total.

XARADA

Total sempre que'l dia ho queo sempre'l tres que, ho fa en un lloch oportu, y allí l'contempsu existia.

GEROGLIFICH

D X E T V D I D C V I

M. Garró

SOLUCIONS

A LAS CANTABILLAS DEL NÚMERO PASADO

GEROGLIFICH: - Qui dia pensa any company.

Tingueu LA ACADEMIA, Ronda de la Universitat, 6, Barcelona

CORRESPONDENCIA

No hi ha: Molt be d'intenció la poesia, y fins la versificació pot passar, pero está tan falçada de correcció, que no n'hi prometem res. - J. Armand: La poesia es poch oportuna y molt massa llarga. Anira algun epigrama. - A. Bona: Los símits son mancos. Anira lo demás. - J. Eguayva Ribot: s'ha Majordona es molt difusa; la altra poesia bastant, si be té un xich millor son desafortunada, si no sacrifica la poesia a la necessitat del consonant, guapo. Los epítols, dolents. La xarada y l'article tempoch fan. - F. Mestre: No serveix. - A. Rosell: fa la poesia curiosa; l'altra no fa. l'pen. - J. G. P.: fa la intenció del d'afinitat, pero son desafortunada en massa defectuosos. - E. Subercasas: Aniran tres cantabillas. La poesia no fa. - H. Vallespina: No anira a bona, pero es regular; mirand d'insertarla. - L' Athos (Portiu): La falta d'espery nos ha impedit publicarlo, y com ja está contempuda, la oportunitat passa prompte. Aixó no obstant, tinga per segur que tot lo de vosté nos compla en gran manera de rebéu. - E. Isara: Per aixó no ns ofenim ni molt menys. Producti posare ho aviat, que es lo mes interessant, y del demás no se'n preocupo. - Joseph Aviló: Es molt dolent tot lo que envia. - M. Galdá: Anira casi tot. - M. Perlas: Si lo qu'envia ho ha fet para fer una gracia, significa qu' es vosté molt pillans, y si ho ha fet en serio, primer per vosté. - J. Narayana: Anira algo. - M. Mayol: Hi falta correcció. - Antich Barceloneta: Ab la poesia lo lícal hi tendria que veure. Lo demás s'entent poch. - L'avi Perat: Veure, si retocada podrém encabirli. - Un Tapa: Fora ls sonets-xaradas, tot lo demás anira. - Ircanabé: Aquesta vegada totas tres son massa foras. - F. Horta: Té massa que restar y es poch interessant. - Sallat de Palafrugell: No podria anar sino molt adobat. - A. y R.: S' anira bastant. - Pepet Naspá: Anira sa poesia. - Pere Joan: No serveix. - Poch Pel: No aprofitarem res.

PROSPERITATS CONSERVADORAS

La derrera espremuda.